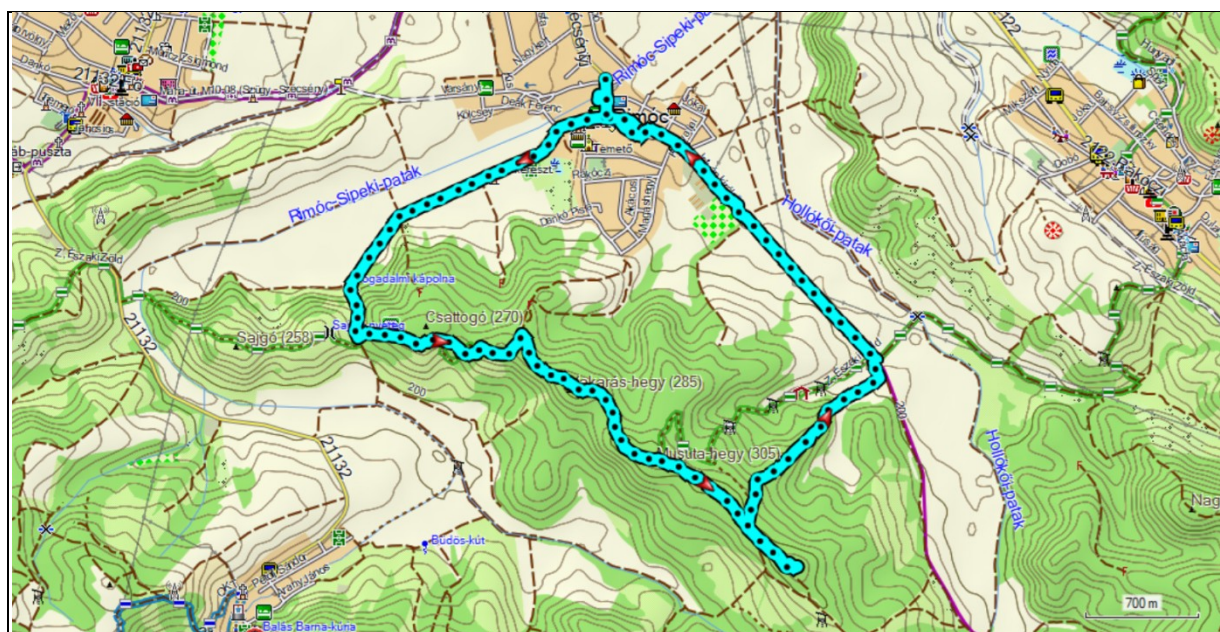
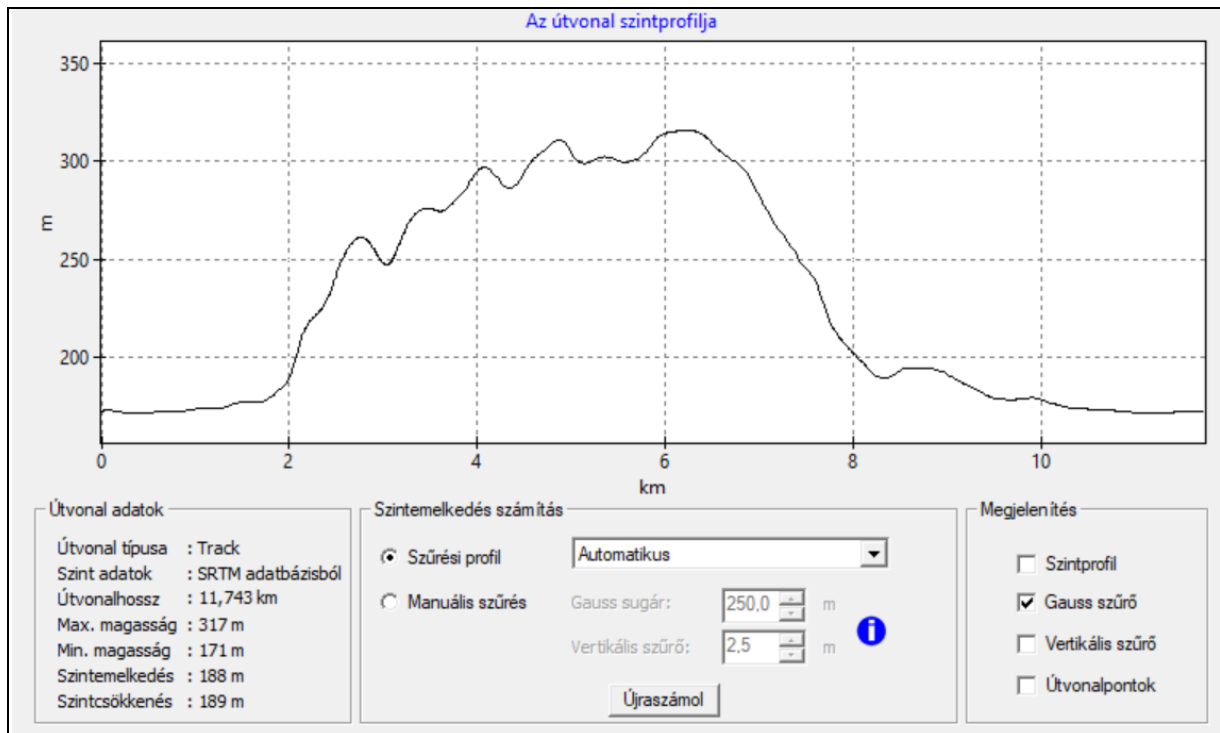

2026. március 04. szerda

Útvonal: Rimóc buszmegálló — Fogadalmi kápolna – Vakarás-hegy – Musuta-hegy - Várberc – Kápolna - Rimóci falumúzeum - Rimóc buszmegálló

Táv: 12 km → 18 pont; szint: 200 m → 4 pont; **MTSZ pont: 22**

A mai napon Palócföldön jártunk, Rimóc településre mentünk. Hosszas buszozással, többszöri átszállás után megérkeztünk Rimócra. Egy eldugott, távoli zsákfaluba értünk.

A település rendezettnek tűnt. Viszonylag új építésű házak voltak, de azért néhány palóc kontyos házat is láttunk.

A buszmegálló közelében azt hittük, hogy egy másik irányba tartó busz megállójához értünk, mert annyian ácsorogtak egy ház előtt a járdán. Kiderült, hogy egy élelmiszerbolt volt. Vélhetően pár perc múlva nyithatott a bolt.

Viszonylag rövid séta után kijutottunk a faluból. Egy földúton gyalogoltunk, ami elég sáros volt. A kilátás nagyon szép volt. Az időjárás rendkívül kellemes volt.

Közeleedtünk az előttünk álló hegyekhez. A Vakarás-hegy tövében áll a Fogadalmi-kápolna. Egy nagyon szép, jó állapotban lévő, kedves kis építmény. Sajnos zárva volt, ezért belülről nem tudtuk megnézni. Az ajtaján lévő szúnyoghálón lévő lyukon próbáltam fényképeket készíteni, kevés sikerrel.

Elkezdődött az emelkedés. Mérsékleten nehéz volt a terep, kicsit kellett csak a sarat kerülgetni.

Megérkeztünk az Északi Zöld útvonalára. Elég rossz állapotban lévő szekérúton haladtunk, nagy volt a sár, de szerencsére a cipőnk viszonylag tiszta maradt. Látszik az Északi Zöld útvonalon, hogy nincs karban tartva. A jelzések rossz állapotban vannak. Vélhetően sok olyan fát kivágtak, amelyen a zöld jel rajta lehetett valamikor, mert jelzést alig lehetett látni. GPS nélkül az Északi Zöld bejárása igen nehéz lehet.

Felértünk a Vakarás-hegy csúcsára. A csúcstól nem messze sikerült még GPS-el is kicsit letérnünk az útról. Egy kanyarban sikerült elvesztenünk a helyes utat. Pár száz méteren keresztül a vaddisznók járta csapáson mentünk. Nagyon nehéz, kimondottan kellemetlen volt a terep. Végre rátaláltunk az Északi Zöld útvonalra ismét, de nem sok köszönet volt benne. Nagyon traktor járta, sáros volt a terep. Az út melletti vadszeder bokrok kezdik átvenni a gondozatlan terepen a hatalmat. Kerülgettünk, próbáltuk a tüskéket kikerülni, kisebb-nagyobb sikerrel. Eljutottunk a Musuta-hegy csúcsára, majd a Vár-hegy csúcsa következett. Hullámvasutazós volt a terep. Erdős rész volt nagyrészt, kevés volt a kilátás a környező településekre és hegyekre.

Végre letértünk a felejthető Északi Zöld jelről és egy kellemesebb, avarral fedett útra tértünk. Kár, hogy nem ilyen volt végig a terep.

Állítólag valamikor egy neve sincs dombon földvár volt. Ennek nyomait nem tudtuk felfedezni, de egy ládapont oda volt rejtve. A láda közelében egy kidőlt fa törzsén végre le tudtunk ülni. Itt ebédünket is meg tudtuk enni. Jól esett a pihenés.

Pihenés után a láda pontot könnyen megtaláltuk. A láda egy madáretetőben volt elrejtve, de az ajtaja nagyon nehezen nyílt ki, sokáig feszeggettük, mire nagy nehezen sikerült végre a ládához hozzáférnünk.

Az eredetileg kijelölt útvonalhoz képest kicsit változtattunk útirányunkon. Jól jártunk valószínű, mert viszonylag sármentes, és nem túl meredeken lejtős volt az út.

Kiértünk az erdőből és egy szép rétre értünk. Nagyon szép volt a kilátás. Egyik irányban tehének legelésztek, másik irányban Hollókő várát láthattuk. Ráláttunk Rimóc településre, továbbá a faluhoz viszonylag közel lévő Nógrádsípekre, Varsányra, valamint a kicsit távolabb elhelyezkedő Szécsényre is.

Viszonylag rövid séta után megérkeztünk a Rimóc és Hollókő között lévő kerékpárútra, amelyen begyalogoltunk a faluba. Menetközben egy kicsi horgásztóhoz és egy szép Kápolnához is eljutottunk. A faluban a Falumúzeumnál megkerestük a láda másik pontját.

Begyalogoltunk a faluba és a közeli Szociális boltban vásároltunk egy kis utánpótlást és már jött is a busz, amellyel Szécsénybe mentünk. Épp, hogy beálltunk Szécsényben a peronra, megérkezett a Budapestre tartó busz, amellyel Rétságig mentünk. A busz késett egy pár percet, szerencsénkre a Váci busz megvárt minket. Vácon se kellett sokat várunk és már Sződligeten voltunk.

Rekordidő alatt, alig két óra alatt Sződligetre értünk, igaz az átszállások miatt izgultunk egy kicsit.

Nem ez volt életünk legszebb útvonalú túrája, de nagyon jól esett a kellemes, kora tavaszi időben egy jót sétálni. Szép tájakat, épületeket láttunk. Az Északi Zöld sáros, gondozatlan szekérútja felejthető volt. Viszont a ládapontok könnyen meglettek és a közlekedésre se lehetett panaszunk.

Soha nem legyen ennél rosszabb túránk.